

CEI DOI TERIBILI

ARTHUR

AH, VARA ÎN VALEA IONII! Bun venit, bun venit. Miroșiți florile sălbatice care înfloresc în păduri! Miroșiți vacile, care își pleacă buzele înfometate ca să smulgă acele flori sălbatice din rădăcini, mestecându-le, înghițindu-le și regurgitându-le, în sus și-n jos, înainte și-napoi, de la gură la stomac și iar la gură, ore în șir, până ce petalele, pistilurile și staminele lor s-au descompus în rumegat, pe care vacile îl digeră într-un sfârșit. Scuze! A fost o descriere dezgustătoare.

Dar, hei, florile au nume drăguțe! Măzăriche și ciulini, grozamă și praz. Ciuboțica-cucului, păducel și trandafir moscat. Și, desigur, catifeluța, cunoscută și ca barba împăratului sau trei-frăți-pătați sau violeta de câmp.

Dacă ai citit primele două cărți din această serie, *Cei Doi Teribili* și *Cei Doi Teribili se întorc*, știi că violeta de câmp e un soi deosebit de floare. Violeta de câmp este simbolul *statului*. Iar dacă știi asta, probabil știi că e ilegal să le culegi. Nu e de parcă ai fi trimis la închisoare. Totuși nu ești văzut cu ochi buni. Ai putea intra în bucluc.

Bineînțeles, buclucul nu i-a oprit niciodată pe aceștia doi, și probabil nici nu-i va opri vreodată.

Ce de violete!

— Unul din noi miroase ca un curcan, a spus Miles. (El e cel din dreapta.)

— Poftim? a zis Niles. (El e celălalt, cel din stânga.)

— Ca un curcan, a repetat Miles. Ca mâncarea de Ziua Recunoștinței. Unul din noi miroase ca mâncarea de Ziua Recunoștinței.

— A, a făcut Niles. Mda. Tu ești ăla.

— Poftim? a spus Miles. Cum știi că sunt eu?

Niles a indicat câteva locuri de pe costumul lui Miles.

— Ai salvie pe tine. Și praz. Cu astea condimentezi curcanul.

— Puteai să mă avertizezi! a spus Miles.

— Am spus că folosim doar violete.

E adevărat. Niles spusese asta. Însă dis-de-dimineată, când sustrăgeau flori din pădure pentru camuflaj, Miles se gândise că ar fi tare să fie puțină diversitate. Puțin alb. Câteva nuanțe de mov. Așadar a cules niște praz și niște salvie și chiar și niște usturoi sălbatic. Acum că era întins pe burtă într-un pâlț de violete, răsufila greoi și se cocea în soarele amiezii, lui Miles îi părea rău.

Când lui Miles îi părea rău, obișnuia să se poarte de parcă nu îi părea rău.

— Ei bine, tot cred că arată tare, a spus Miles.

— Eu chiar cred că miroase bine, a zis Niles. Îmi place curcanul.

— Atunci de ce naiba ne certăm?

— Nu credeam că ne *certăm*.

— Ai spus că miroș ca un curcan!

— Tu ai spus că miroși ca un curcan, a spus Niles. Eu n-am zis nimic.

— Cum poți spune asta, când zici ceva chiar acum!

Au continuat să se certe dacă se certau sau nu.

În apropiere s-a rupt o creangă.

Un băiat a înjurat. Un alt băiat a râs.

Miles și Niles au tăcut.

Și-au îngropat capetele printre flori, astfel încât s-au contopit cu câmpul care era pe un delușor cu vedere spre o dumbravă. Miles și Niles s-au târât înainte și au luat poziție în spatele unui bolovan de granit. De acolo puteau spiona dumbrava.

În dumbravă era gunoi – doze de metal strivite și reviste rupte în două, un hanorac mototolit cufundat într-o baltă de noroi. Un cuțit vechi era înfipt într-un ciot de copac. Avertizări pictate grosolan erau bătute în cuie pe trunchiurile copacilor.

Vocile din pădure au devenit mai zgomotoase. Cineva a rostit poanta unei glume proaste. Un cântec deocheat era cântat prost. Iar apoi trei băieți au năvălit în poiană, chicotind, împingându-se și lovindu-se.

Doi dintre băieți erau greu de deosebit între ei. Purtau pantaloni de camuflaj kaki identici și cămăși cu mânecă scurtă de camuflaj kaki identice, cu șepci kaki identice îndesate pe capetele lor identice. (Erau gemeni identici.)

Miles și Niles l-au urmărit cu privirea pe al treilea băiat: cel mai înalt băiat, cel mai mare băiat, băiatul care bălănga o cușcă ruginită cu mâna stângă.

Acest băiat purta o grămadă de decorații militare prinse de tricou. Decorațiile îi trăgeau gulerul în jos și făceau să-i atârne tricoul. Arăta ridicol, dar ceilalți din Compania Papa (toți doi) nu credeau asta. Medaliile lui impuneau respect. Erau simboluri ale puterii. (Fuseseră cumpărate, cinci la

trei dolari, de la un magazin de chilipiruri din centrul Văii Ionii.)

Liderul Companiei Papa a agățat cușca de o creangă joasă de la marginea poienii. Cușca zornăia și se mișca.

Era ceva înăuntru ei.

Chestia dinăuntru țipa.

Sus la bolovan, Miles și-a întins capul înainte și a mijit ochii. Voia să vadă ce era în cușcă.

O umbră întunecată se agita înăuntru și se lovea de gratiile de metal. Membrii Companiei Papa s-au adunat în jurul cuștii și au râs. Unul dintre ei a împuns cu un băț printre gratii. Au urmat mai multe țipete, clămpănituri și câteva pocnete furioase.

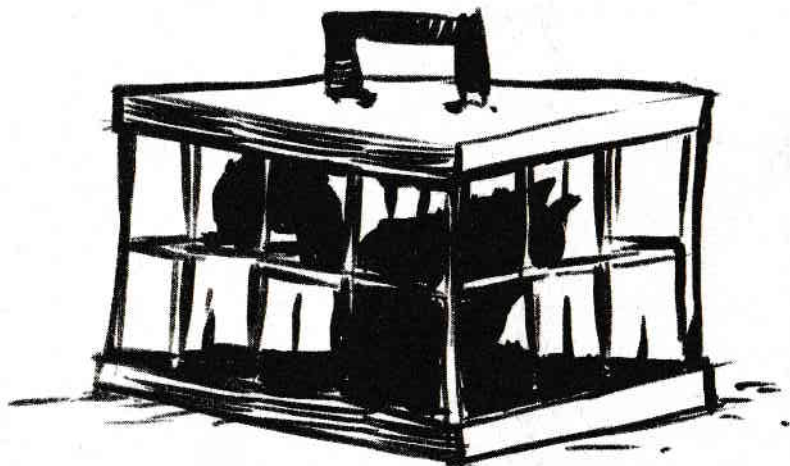

Niles a pus o mână pe umărul prietenului său.

— Ce este?

- Cred, a șoptit Miles, cred că e o veveriță.
- Veveriță proastă, a spus un băiat jos în duminică.
- Dap, e o veveriță, a zis Miles.

Liderul Companiei Papa s-a plictisit de veveriță. A traversat poiana, a scos cuțitul din ciotul de copac, apoi l-a înfipt înapoi.

— Acesta era un fel de semnal.
— Ceilalți doi băieți au tăcut.
— Liderul a arătat spre unul din ei.
— Buncăr, arborează drapelul.

— Da, să trăiți, maior Latră, domnule, a răspuns Buncăr, al cărui nume real era Daniel.

— Bun, a spus maiorul Latră, al cărui nume real era Josh Latră. (Dacă ai citit primele două cărți din această serie, probabil ți-ai dat deja seama de asta.)

Buncăr a scos un steag împachetat din rucsac. Compania Papa l-a privit solemn cum s-a cățărat într-un stejar mare, a despăturit steagul și l-a atârnat de o cracă mare.

Pe steag era desenat scheletul alb al unui șarpe cu clopoței pe un fundal complet negru.

